



C/2024/2171

25.3.2024

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2024 r. – Meta Platforms Ireland/Komisja

(Sprawa T-55/24)

(C/2024/2171)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meta Platforms Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: A. Komminos, G. Forwood, I. Sarmas i H. Gafsen, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie pierwszego i drugiego zarzutu i o stwierdzenie, że art. 5 ust. 2 zdanie drugie i art. 5 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2023/1127 ⁽¹⁾ nie ma zastosowania do skarżącej, a tym samym o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej C(2023) 8176 final z dnia 27 listopada 2023 określającej opłatę nadzorczą mającą zastosowanie do Facebooka i Instagrama na podstawie art. 43 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 ⁽²⁾
- uznanie trzeciego, czwartego, piątego i szóstego zarzutu i o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej C(2023) 8176 final z dnia 27 listopada 2023 określającej opłatę nadzorczą mającą zastosowanie do Facebooka i Instagrama na podstawie art. 43 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065;
- na podstawie art. 88 regulaminu postępowania, o zarządzenie środków organizacji postępowania, o które wniesiono w zarzucie trzecim, w zakresie, w jakim Sąd uzna to za konieczne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania skarżącej poniesionymi w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji błędnie obliczono kwotę maksymalnego górnego limitu mającego zastosowanie do opłaty skarżącej poprzez odniesienie do światowego dochodu Meta Platforms, Inc. na podstawie drugiego zdania art. 5 ust. 2 rozporządzenia o opłacie nadzorczej, ponieważ przepis ten narusza art. 43 ust. 4 i art. 43 ust. 5 DSA oraz art. 290 ust. 1 TFUE, i w związku z tym należy uznać go za niemający zastosowanie na podstawie art. 277 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że mechanizm ustanowiony w art. 5 ust. 4 rozporządzenia o opłacie nadzorczej narusza art. 43 ust. 5 lit. b) DSA, art. 290 ust. 1 TFUE, zasadę proporcjonalności oraz zasadę równego traktowania, a tym samym art. 5 ust. 4 SFR, przez co należy go uznać za niemający zastosowanie na podstawie art. 277 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja obarczona jest naruszeniem prawa skarżącej do bycia wysłuchaną w odniesieniu do obliczenia tzw. „kwot rezydualnych” oraz do metodologii AMAR.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/1127 z dnia 2 marca 2023 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 o szczegółową metodykę i procedury dotyczące opłat nadzorczych pobieranych przez Komisję od dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych (Dz.U. 2023, L 149, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 277, s. 1).

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona uzasadnienia w odniesieniu do metodologii AMAR.
 5. Zarzut piąty dotyczący tego, że metodologia obliczenia AMAR w zaskarżonej decyzji jest błędna i narusza art. 290 ust. 1 i art. 291 ust. 2 TFUE, art. 33 ust. 3, art. 43 ust. 4, art. 87 DSA, art. 4 ust. 2 SFR oraz zasadę proporcjonalności.
 6. Zarzut szósty dotyczący tego, że obliczenie opłaty nadzorczej skarżącej jest błędne i narusza art. 43 ust. 5 lit. b) i c) DSA.
-